

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 17 czerwca 2021 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Prawo autorskie i prawa pokrewne –
Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 3 ust. 1 i 2 – Pojęcie „podawania do publicznej
wiadomości” – Pobieranie poprzez sieć równorzędną (peer-to-peer) pliku zawierającego
chroniony utwór z jednoczesnym podawaniem do wiadomości segmentów tego pliku w celu ich
zamieszczania – Dyrektywa 2004/48/WE – Artykuł 3 ust. 2 – Nadużywanie środków, procedur
i środków naprawczych – Artykuł 4 – Osoby uprawnione do występowania o zastosowanie
środków, procedur i środków naprawczych – Artykuł 8 – Prawo do informacji – Artykuł 13 –
Pojęcie „uszczerbku” – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) –
Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych –
Zgodność przetwarzania z prawem – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 –
Przepisy ustawowe mające na celu ograniczenie zakresu praw i obowiązków –
Prawa podstawowe – Artykuł 7 i 8, art. 17 ust. 2 oraz art. 47 ust. 1 Karty praw podstawowych
Unii Europejskiej

W sprawie C-597/19

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Ondernemingsrechtbank Antwerpen (sąd gospodarczy
w Antwerpii, Belgia) postanowieniem z dnia 29 lipca 2019 r., które wpłynęło do Trybunału
w dniu 6 sierpnia 2019 r., w postępowaniu:

Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited

przeciwko

Telenet BVBA,

przy udziale:

Proximus NV,

Scarlet Belgium NV,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: E. Regan, prezes izby, M. Ilešič (sprawozdawca), E. Juhász, C. Lycourgos i I. Jarukaitis,
sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: C. Strömholm, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 września 2020 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Mircom Interantional Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited – T. Toremans oraz M. Hügel, advocaten,
- w imieniu Telenet BVBA – H. Haouideg, avocat, oraz S. Debaene, advocaat,
- w imieniu Proximus NV oraz Scarlet Belgium NV – B. Van Asbroeck, avocat, oraz I. De Moortel i P. Hechtermans, advocaten,
- w imieniu rządu włoskiego – G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika, którą wspierał P. Pucciariello, avvocato dello Stato,
- w imieniu rządu austriackiego – J. Schmoll, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu polskiego – B. Majczyna, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej – F. Wilman, H. Kranenborg oraz J. Samnadda, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2020 r.,

wyduje następujący

Wyrok

- 1 Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10), art. 3 ust. 2, a także art. 4, 8 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. 2004, L 157, s. 45; sprostowanie Dz.U. 2004, L 195, s. 16) oraz art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) (zwanego dalej „RODO”) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1) w związku z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. (Dz.U. 2009, L 337, s. 11) (zwanej dalej „dyrektywą 2002/58”).

- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu, jaki powstał między Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited (zwanym dalej „Mircomem”), spółką prawa cypryjskiego, podmiotem pewnych praw do szeregu filmów pornograficznych produkowanych przez osiem przedsiębiorstw mających siedzibę w Stanach Zjednoczonych i w Kanadzie, a Telenet BVBA, mającą siedzibę w Belgii spółką będącą szczególnie dostawcą usług dostępu do Internetu, w przedmiocie odmowy udzielenia przez Telenet informacji pozwalających na identyfikację jej klientów na podstawie tysięcy adresów IP zebranych przez wyspecjalizowaną spółkę dla Mircomu z sieci równorzędnej (peer-to-peer), w której niektórzy klienci Telenetu za pomocą protokołu BitTorrent mieli udostępniać filmy znajdujące się w katalogu Mircomu.

Ramy prawne

Prawo Unii

Prawo własności intelektualnej

– Dyrektywa 2001/29

- 3 Motywy 3, 4, 9, 10 i 31 dyrektywy 2001/29 mają następujące brzmienie:
- „(3) Planowana harmonizacja przyczyni się do wprowadzenia w życie czterech wolności rynku wewnętrznego i dotyczy zgodności z podstawowymi zasadami prawa, a w szczególności prawa własności, włączając własność intelektualną oraz wolność słowa i interes publiczny.
- (4) Zharmonizowane ramy prawne w zakresie praw autorskich i pokrewnych, poprawiając pewność prawną, a zarazem zapewniając wysoki poziom ochrony własności intelektualnej, sprzyjają poważnym inwestycjom w twórcze i nowatorskie działania [...].
- [...]
- (9) Wszelka harmonizacja praw autorskich i pokrewnych opiera się na wysokim poziomie ochrony, odkąd prawa te mają zasadnicze znaczenie dla twórczości intelektualnej. Ich ochrona zapewnia utrzymanie i rozwój kreatywności w interesie autorów, artystów wykonawców, producentów, konsumentów, kultury i gospodarki, jak również szerokiej publiczności. Własność intelektualną uznano więc za integralną część własności.
- (10) Autorzy i artyści wykonawcy, aby móc kontynuować swoją twórczą i artystyczną pracę, muszą otrzymywać stosowne wynagrodzenie za korzystanie z ich utworów, tak samo jak producenci, aby móc finansować tę pracę. Wytworzenie produktów takich jak fonogramy, filmy lub produkty multimedialne oraz takie usługi, jak usługi »na żądanie«, wymagają znacznych nakładów inwestycyjnych. Dla zagwarantowania takiego wynagrodzenia i uzyskania zadowalającego przychodu z tych inwestycji konieczna jest właściwa ochrona prawa własności intelektualnej.

[...]

(31) Należy zabezpieczyć właściwą równowagę praw i interesów między różnymi kategoriami podmiotów praw autorskich, jak również między nimi a użytkownikami przedmiotów objętych ochroną. [...].

4 Zgodnie z art. 3 tej dyrektywy, zatytułowanym „Prawo do publicznego udostępniania utworów i prawo podawania do publicznej wiadomości innych przedmiotów objętych ochroną”:

„1. Państwa członkowskie powinny zapewnić autorom wyłączne prawo do zezwalania lub **zabrania** na jakiegokolwiek publiczne udostępnianie ich utworów [zezwalania na jakiegokolwiek publiczne udostępnianie ich utworów lub **zabrania tego udostępniania**], drogą przewodową lub bezprzewodową, włączając podawanie do publicznej wiadomości ich utworów w taki sposób, że osoby postronne mają do nich dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie.

2. Państwa członkowskie powinny przewidzieć wyłączne prawo do zezwalania lub zabrania na jakiegokolwiek podawanie do publicznej wiadomości utworów, drogą przewodową lub bezprzewodową, w taki sposób, że osoby postronne mają do nich dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie:

[...]

c) dla producentów pierwszych utrwań filmów – w odniesieniu do oryginału i kopii ich filmów;

[...]

3. Czynności publicznego udostępniania utworów i podawania do publicznej wiadomości określone w niniejszym artykule nie powodują wyczerpania praw określonych w ust. 1 i 2”.

– *Dyrektywa 2004/48*

5 Motywy 10, 14 i 18 dyrektywy 2004/48 mają następujące brzmienie:

„(10) Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie systemów prawnych w celu zapewnienia wysokiego, równoważnego i jednakowego poziomu bezpieczeństwa [ochrony własności intelektualnej] na rynku wewnętrznym.

[...]

(14) Środki przewidziane w art. 6 ust. 2, art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 2 wymagają stosowania tylko w stosunku do działań prowadzonych w skali handlowej. Pozostaje to jednak bez uszczerbku dla możliwości zastosowania tych środków przez państwa członkowskie również w odniesieniu do innych działań. Działania prowadzone w skali handlowej to działania skierowane na uzyskiwanie bezpośredniego lub pośredniego zysku ekonomicznego lub korzyści handlowej, ale normalnie nie obejmuje to działań prowadzonych przez działających w dobrej wierze konsumentów końcowych.

[...]

(18) Osobami uprawnionymi do żądania stosowania tych środków, procedur i środków naprawczych są uprawnione podmioty oraz osoby posiadające bezpośredni interes i zdolność sądową w zakresie dozwolonym przez stosowane prawo, co może obejmować profesjonalne organizacje zarządzające tymi prawami lub chroniące zbiorowe i indywidualne interesy, za które są odpowiedzialne”.

6 Artykuł 2 tej dyrektywy, zatytułowany „Zakres”, stanowi w ust. 1 i 3 lit. a):

„1. Bez uszczerbku dla środków przewidzianych lub środków, które mogą być przewidziane w prawie wspólnotowym lub krajowym w zakresie, w jakim te środki mogą dawać właścicielom praw większe korzyści, przewidziane niniejszą dyrektywą procedury i środki naprawcze stosuje się, zgodnie z art. 3, do wszelkich naruszeń praw własności intelektualnej określonych w prawie wspólnotowym i/lub prawie wewnętrznym zainteresowanego państwa członkowskiego.

[...]

3. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na:

a) wspólnotowe przepisy regulujące prawo materialne w zakresie własności intelektualnej, dyrektywę 95/46/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31)] [...]”.

7 W skład rozdziału II dyrektywy 2004/48, zatytułowanego „Środki, procedury i środki naprawcze”, wchodzi art. 3–15 tej dyrektywy. Artykuł 3 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Obowiązki ogólne”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewniają objęte niniejszą dyrektywą środki, procedury i środki naprawcze niezbędne do stosowania praw własności intelektualnej. Powyższe środki, procedury i środki naprawcze są sprawiedliwe i słuszne oraz nie są nadmiernie skomplikowane czy kosztowne, ani też nie pociągają za sobą nierozsądnych ograniczeń czasowych czy nieuzasadnionych opóźnień.

2. Powyższe środki, procedury i środki naprawcze są również skuteczne, proporcjonalne i odstraszające i stosowane w taki sposób, aby zapobiec tworzeniu ograniczeń handlu prowadzonego zgodnie z prawem i zapewnić zabezpieczenia przed ich nadużywaniem”.

8 Zgodnie z art. 4 dyrektywy 2004/48, zatytułowanym „Osoby uprawnione do występowania o zastosowanie środków, procedur i środków naprawczych”:

„Za osoby uprawnione do występowania o zastosowanie środków, procedur i środków naprawczych określonych w niniejszym rozdziale państwa członkowskie uznają:

a) właścicieli praw własności intelektualnej, zgodnie z przepisami odpowiedniego prawa;

b) wszystkie inne osoby uprawnione do stosowania [korzystania z] tych praw, zwłaszcza licencjobiorców, w zakresie dozwolonym przez przepisy odpowiedniego prawa i zgodnie z nimi;

- c) organizacje zbiorowego zarządzania prawami własności intelektualnej i które są uznane za uprawnione do reprezentowania właścicieli praw własności intelektualnej, w zakresie dozwolonym przez przepisy odpowiedniego prawa i zgodnie z nimi;
- d) profesjonalne organizacje zrzeszające pełnomocników [profesjonalne podmioty wyspecjalizowane w dochodzeniu praw], uznane za posiadające prawo do reprezentowania właścicieli praw własności intelektualnej, w zakresie dozwolonym przez przepisy odpowiedniego prawa i zgodnie z nimi”.

9 Artykuł 6 tej dyrektywy, zatytułowany „Dowody”, w ust. 2 stanowi:

„Na takich samych warunkach, w przypadku naruszenia popełnionego na skalę handlową, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne umożliwiające właściwym organom sądowym nakazanie, w miarę potrzeb i na wniosek strony, przekazania dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, które znajdują się pod kontrolą strony przeciwnej, pod warunkiem ochrony informacji poufnych”.

10 Artykuł 8 tej samej dyrektywy, zatytułowany „Prawo do informacji”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, że [by] w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda właściwe organy sądowe mogą [mogły] nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez naruszającego i/lub jakąkolwiek inną osobę, u której [w przypadku której]:

- a) stwierdzono posiadanie na skalę handlową towarów naruszających prawo;
- b) stwierdzono wykonywanie [korzystanie] na skalę handlową [z] usług naruszających prawo;
- c) stwierdzono dostarczanie na skalę handlową usług stosowanych w działaniach naruszających prawo; lub która
lub która
- d) została przez osobę określoną w lit. a), b) lub c) wskazana jako zaangażowana w produkcję, wytwarzanie lub dystrybucję towarów albo dostarczanie usług.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera, jeśli stosowne:

- a) nazwy i adresy producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy towarów lub usług, jak również przewidywanych hurtowników i detalistów;
- b) informację o ilości wyprodukowanych, wytworzonych, wysłanych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub usług, o które chodzi, jak również o cenach otrzymanych za nie.

3. Ustępy 1 i 2 stosuje się bez uszczerbku dla innych przepisów ustawowych [i wykonawczych], które:

- a) przyznają podmiotowi uprawnionemu prawa do otrzymywania pełniejszej informacji;

- b) regulują stosowanie informacji przekazanej na mocy niniejszego artykułu w postępowaniach cywilnych lub karnych;
- c) określają odpowiedzialność za niewłaściwe wykorzystanie prawa do informacji; lub
- d) umożliwiają odmowę przekazania informacji, które zmusiłyby osobę określoną w ust. 1 do przyznania się do udziału lub udziału bliskich krewnych w naruszeniu prawa własności intelektualnej; lub
- e) zarządzają [normują] ochron[ę] poufności źródeł informacji lub przetwarzania danych osobowych”.

11 Zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy 2004/48, zatytułowanym „Środki tymczasowe i zabezpieczające”:

„W razie naruszenia popełnionego w celach handlowych państwa członkowskie zapewniają, że [by] jeśli poszkodowana strona przedstawi okoliczności, które mogłyby zagrozić odzyskaniu strat, organy sądowe mogą [mogły] zarządzić zapobiegawcze zajęcie nieruchomości i ruchomego mienia domniemanego sprawcy naruszenia, z blokadą jego rachunków bankowych i pozostałych aktywów włącznie. W tym celu właściwe władze mogą zarządzić przedłożenie dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych lub stosowny dostęp do odpowiednich informacji”.

12 Zgodnie z art. 13 tej dyrektywy, zatytułowanym „Odszkodowania”:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, że [by] na wniosek poszkodowanej strony właściwe organy sądowe nakazują [nakazywały] naruszającemu, który świadomie lub mając rozsądne podstawy do posiadania takiej wiedzy zaangażował się w naruszającą działalność, wypłacenie podmiotowi uprawnionemu odszkodowań odpowiednich do rzeczywistego uszczerbku, jaki ten poniósł w wyniku naruszenia.

Ustanawiając wysokość odszkodowań, organy sądowe:

- a) biorą pod uwagę wszystkie właściwe aspekty, także poniesione przez poszkodowaną stronę negatywne skutki gospodarcze z utraconymi zyskami włącznie, wszelkie nieuczciwe zyski uzyskane przez naruszającego oraz, we właściwych przypadkach, elementy inne niż czynniki ekonomiczne, w rodzaju np. uszczerbku moralnego, jaki naruszenie spowodowało dla właściciela praw;

lub

- b) jako alternatywa dla lit. a) mogą one, we właściwych przypadkach, ustanowić odszkodowania ryczałtowe na podstawie elementów takich, jak przynajmniej suma opłat licencyjnych, honorariów autorskich lub opłat należnych w razie poproszenia przez naruszającego o zgodę na wykorzystywanie praw własności intelektualnej, o którą chodzi.

2. Jeśli naruszający zaangażował się w działanie naruszające bez swojej wiedzy lub nie mając rozsądnych podstaw do posiadania takiej wiedzy, państwa członkowskie mogą stanowić, że organy sądowe mogą zarządzać albo zwrot zysków, albo wypłacenie odszkodowań, zależnie od ustalenia”.

– *Dyrektywa 2014/26/UE*

- 13 Zgodnie z art. 39 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2014, L 84, s. 72), zatytułowanym „Zgłaszanie organizacji zbiorowego zarządzania”:

„W oparciu o informacje będące w ich posiadaniu państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 10 kwietnia 2016 r. wykaz organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę na ich terytorium.

Państwa członkowskie bez zbędnej zwłoki informują Komisję o wszelkich zmianach w tym wykazie.

Komisja publikuje te informacje i na bieżąco je aktualizuje”.

Przepisy dotyczące ochrony danych osobowych

– *Dyrektywa 95/46*

- 14 Artykuł 7 dyrektywy 95/46, zawarty w jej rozdziale II sekcji II, zatytułowanej „Kryteria legalności przetwarzania danych”, stanowi w lit. f):

„Państwa członkowskie zapewniają, że [by] dane osobowe mogą [mogły] być przetwarzane tylko wówczas, gdy:

[...]

f) przetwarzanie danych jest konieczne dla [realizacji] potrzeb wynikających z uzasadnionych interesów administratora danych lub osoby trzeciej lub osobom [lub osób trzecich], którym dane są ujawniane, z wyjątkiem sytuacji, kiedy interesy takie podporządkowane są interesom związanym z podstawowymi prawami i wolnościami osoby, której dane dotyczą, które gwarantują ochronę na podstawie art. 1 ust. 1 [z wyjątkiem sytuacji, kiedy pierwszeństwo mają interesy lub podstawowe prawa i wolności osoby, której dane dotyczą, wymagające ochrony zgodnie z art. 1 ust. 1]”.

- 15 Artykuł 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy brzmi następująco:

„1. Państwa członkowskie zabraniają przetwarzania danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, opinie polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność do związków zawodowych, jak również przetwarzanie danych dotyczących zdrowia i życia seksualnego.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania w przypadku gdy:

[...]

e) przetwarzanie dotyczy danych, które są podawane do wiadomości publicznej przez osobę, której dane dotyczą, lub jest konieczne do ustalenia, wykonania lub ochrony roszczeń prawnych”.

16 Artykuł 13 ust. 1 lit. g) tej dyrektywy stanowi:

„Państwo członkowskie może przyjąć środki ustawodawcze w celu ograniczenia zakresu praw i obowiązków, przewidzian[ych] w art. 6 ust. 1, art. 10, art. 11 ust. 1, art. 12 oraz 21, kiedy ograniczenie takie stanowi środek konieczny dla zabezpieczenia:

[...]

g) ochrony osoby, której dane dotyczą, oraz praw i wolności innych osób”.

– **RODO**

17 Artykuł 4 tego rozporządzenia, zatytułowany „Definicje”, stanowi w pkt 1, 2, 9 i 10:

„Na użytek niniejszego rozporządzenia:

1) »dane osobowe« oznaczają wszelkie informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej (»osobie, której dane dotyczą«); możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane o lokalizacji, identyfikator internetowy lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej;

2) »przetwarzanie« oznacza operację lub zestaw operacji wykonywanych na danych osobowych lub zestawach danych osobowych w sposób zautomatyzowany lub niezautomatyzowany, taką jak zbieranie, utrwalanie [rejestrację], organizowanie, porządkowanie, przechowywanie [zatrzymywanie], adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie;

[...]

9) »odbiorca« oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, jednostkę lub inny podmiot, któremu ujawnia się dane osobowe, niezależnie od tego, czy jest stroną trzecią [...];

10) »strona trzecia« oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, jednostkę lub podmiot inny niż osoba, której dane dotyczą, administrator, podmiot przetwarzający czy osoby, które – z upoważnienia administratora lub podmiotu przetwarzającego – mogą przetwarzać dane osobowe”.

18 Artykuł 6 tego rozporządzenia, zatytułowany „Zgodność przetwarzania z prawem”, stanowi w ust. 1 akapit pierwszy lit. f) i w akapit drugi:

„Przetwarzanie jest zgodne z prawem wyłącznie w przypadkach, gdy – i w takim zakresie, w jakim – spełniony jest co najmniej jeden z poniższych warunków:

[...]

f) przetwarzanie jest niezbędne do celów wynikających z prawnie uzasadnionych interesów realizowanych przez administratora lub przez stronę trzecią, z wyjątkiem sytuacji, w których nadrzędny charakter wobec tych interesów mają interesy lub podstawowe prawa i wolności osoby, której dane dotyczą, wymagające ochrony danych osobowych, w szczególności gdy osoba, której dane dotyczą, jest dzieckiem.

Akapit pierwszy lit. f) nie ma zastosowania do przetwarzania, którego dokonują organy publiczne w ramach realizacji swoich zadań”.

19 Artykuł 9 tego rozporządzenia, zatytułowany „Przetwarzanie szczególnych kategorii danych osobowych”, stanowi w ust. 2 lit. e) i f), że zakaz przetwarzania niektórych rodzajów danych osobowych, takich jak te dotyczące seksualności lub orientacji seksualnej osoby fizycznej, nie ma zastosowania, gdy przetwarzanie to dotyczy danych osobowych, które są w sposób oczywisty upublicznionych przez osobę, której dane dotyczą, lub przetwarzanie to jest konieczne do ustalenia, wykonania lub ochrony roszczeń prawnych.

20 Artykuł 23 RODO, zatytułowany „Ograniczenia”, stanowi w ust. 1 lit. i) i j):

„Prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego, któremu podlegają administrator danych lub podmiot przetwarzający, może aktem prawnym ograniczyć zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 12–22 i w art. 34, a także w art. 5 – o ile [w zakresie, w jakim] jego przepisy odpowiadają prawom i obowiązkom przewidzianym w art. 12–22 – jeżeli ograniczenie takie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym:

[...]

i) ochronie osoby, której dane dotyczą, lub praw i wolności innych osób;

j) egzekucji roszczeń cywilnoprawnych”.

21 Zgodnie z brzmieniem art. 94 RODO, zatytułowanym „Uchylenie dyrektywy [95/46]”:

„1. Dyrektywa [95/46] zostaje uchylona ze skutkiem od dnia 25 maja 2018 r.

2. Odesłania do uchylonej dyrektywy należy traktować jako odesłania do niniejszego rozporządzenia. [...]”.

22 Artykuł 95 omawianej dyrektywy, zatytułowany „Stosunek do dyrektywy [2002/58]”, stanowi:

„Niniejsze rozporządzenie nie nakłada dodatkowych obowiązków na osoby fizyczne ani prawne co do przetwarzania w związku ze świadczeniem ogólnodostępnych usług łączności elektronicznej w publicznych sieciach łączności w Unii w sprawach, w których podmioty te podlegają szczegółowym obowiązkom mającym ten sam cel określonym w dyrektywie [2002/58]”.

– *Dyrektywa 2002/58*

23 Artykuł 1 dyrektywy 2002/58, zatytułowany „Zakres i cel”, przewiduje w ust. 1 i 2:

„1. Niniejsza dyrektywa harmonizuje przepisy państw członkowskich wymagane dla zapewnienia równoważnego poziomu ochrony podstawowych praw i wolności, w szczególności prawa do prywatności, w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej oraz w celu zapewnienia swobodnego przepływu we Wspólnocie [w Unii] tego typu danych oraz urządzeń i usług łączności elektronicznej.

2. Przepisy niniejszej dyrektywy dookreślają i uzupełniają dyrektywę [95/46] zgodnie z celami przedstawionymi w ust. 1. [...]”.

24 Artykuł 2 dyrektywy 2002/58, zatytułowany „Definicje”, stanowi w akapicie drugim lit. b), co następuje:

„Stosuje się również następujące definicje:

[...]

b) »dane o ruchu« oznaczają wszelkie dane przetwarzane do celów przekazywania komunikatu w sieci łączności elektronicznej lub naliczania opłat za te usługi”.

25 Artykuł 5 tej dyrektywy, zatytułowany „Poufność komunikacji”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, poprzez ustawodawstwo krajowe, poufność komunikacji i związanych z nią danych o ruchu za pośrednictwem publicznie dostępnej sieci łączności i publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej. W szczególności zakazują słuchania, nagrywania, przechowywania lub innych rodzajów przejęcia lub nadzoru komunikatu i związanych z nim danych o ruchu przez osoby inne niż użytkownicy, bez zgody zainteresowanych użytkowników, z wyjątkiem upoważnienia zgodnego z art. 15 ust. 1. Niniejszy ustęp nie zabrania technicznego przechowywania, które jest niezbędne do przekazania komunikatu bez uszczerbku dla zasady poufności.

2. Ustęp 1 nie dotyczy jakichkolwiek przypadków prawnie dozwolonego rejestrowania komunikatów i związanych z nimi danych o ruchu stosowanego w zgodnej z prawem praktyce handlowej do celów zapewnienia dowodów transakcji handlowej lub do celów łączności w działalności handlowej.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby przechowywanie informacji lub uzyskanie dostępu do informacji już przechowywanych w urządzeniu końcowym abonenta lub użytkownika było dozwolone wyłącznie pod warunkiem że dany abonent lub użytkownik wyraził zgodę zgodnie z dyrektywą [95/46] po otrzymaniu jasnych i wyczerpujących informacji, między innymi o celach przetwarzania. Nie stanowi to przeszkody dla każdego technicznego przechowywania danych ani dostępu do nich jedynie w celu wykonania transmisji komunikatu za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej, lub gdy jest to ściśle niezbędne w celu świadczenia usługi przez dostawcę usługi społeczeństwa informacyjnego, wyraźnie zażądanej przez abonenta lub użytkownika”.

26 Artykuł 6 dyrektywy 2002/58, zatytułowany „Dane o ruchu”, stanowi:

„1. Dane o ruchu dotyczące abonentów i użytkowników przetwarzane i przechowywane przez dostawcę publicznej sieci łączności lub publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej muszą zostać usunięte lub uczynione anonimowymi, gdy nie są już potrzebne do celów transmisji komunikatu, bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, 3 i 5 niniejszego artykułu oraz art. 15 ust. 1.

2. Można przetwarzać dane o ruchu niezbędne do celów naliczania opłat abonenta i opłat rozliczeń międzyoperatorskich. Przetwarzanie takie jest dozwolone tylko do końca okresu, w którym rachunek może być zgodnie z prawem zakwestionowany lub w którym należy uiszczyć opłatę [lub w którym można dochodzić jego zapłaty].

3. Do celów wprowadzania na rynek usług łączności elektronicznej lub świadczenia usług tworzących wartość wzbogającą, dostawca publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej może przetwarzać dane określone w ust. 1, w zakresie i przez czas niezbędny dla tego rodzaju usług lub wprowadzania ich na rynek, jeżeli abonent lub użytkownik, których dane dotyczą, uprzednio wyraził na to zgodę. Użytkownicy lub abonenci mają w każdej chwili możliwość odwołania swojej zgody na przetwarzanie danych o ruchu.

4. Dostawca usług musi poinformować abonenta lub użytkownika o rodzajach danych o ruchu, które są przetwarzane oraz o okresie tego przetwarzania do celów wymienionych w ust. 2 oraz, przed uzyskaniem zgody, do celów wymienionych w ust. 3.

5. Przetwarzanie danych o ruchu, zgodnie z ust. 1–3 i 4, musi być ograniczone do osób działających z upoważnienia dostawców publicznych sieci łączności i publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej, zajmujących się naliczaniem opłat lub ruchem, obsługą klienta, systemem wykrywania nadużyć finansowych, marketingiem usług łączności elektronicznej lub świadczeniem usług tworzących wartość dodaną, oraz musi być ograniczone do celów niezbędnych przy takich działaniach.

6. Przepisy ust. 1–3 i 5 stosuje się bez uszczerbku dla możliwości otrzymywania przez właściwe organy informacji na temat danych o ruchu, zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem, w celu rozstrzygnięcia sporów, w szczególności sporów dotyczących rozliczeń międzyoperatorskich lub naliczania opłat”.

27 Artykuł 15 dyrektywy 2002/58, zatytułowany „Stosowanie niektórych przepisów dyrektywy [95/46]”, stanowi w ust. 1:

„Państwa członkowskie mogą uchwalić środki ustawodawcze w celu ograniczenia zakresu praw i obowiązków przewidzianych w art. 5, 6, art. 8 ust. 1–4 i art. 9 tej dyrektywy, gdy takie ograniczenia stanowią środki niezbędne, właściwe i proporcjonalne w ramach społeczeństwa demokratycznego do zapewnienia bezpieczeństwa narodowego (i.e. bezpieczeństwa państwa), obronności, bezpieczeństwa publicznego oraz zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i karania przestępstw kryminalnych lub niedozwolonego używania systemów łączności elektronicznej, jak określono w art. 13 ust. 1 dyrektywy [95/46]. W tym celu, państwa członkowskie mogą, między innymi, uchwalić środki ustawodawcze przewidujące przechowywanie danych przez określony czas uzasadnione na podstawie zasad ustanowionych w niniejszym ustępie. Wszystkie środki określone w niniejszym ustępie są zgodne z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, w tym zasadami określonymi w art. 6 ust. 1 i 2 [TUE]”.

Prawo belgijskie

- 28 Zgodnie z art. XI.165 ust. 1 akapit czwarty Wetboek Economisch Recht (kodeksu prawa gospodarczego) jedynie autor utworu literackiego lub artystycznego ma prawo do publicznego udostępniania utworu dowolną metodą, w tym poprzez podawanie do publicznej wiadomości w taki sposób, że każdy może mieć do niego dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 29 W dniu 6 czerwca 2019 r. Mircom wytoczył powództwo przed Ondernemingsrechtbank Antwerpen (sąd gospodarczy w Antwerpii, Belgia), żądając między innymi, aby sąd ten nakazał Telenetowi przekazanie danych identyfikacyjnych jego klientów, których łącza internetowe były wykorzystywane do celów wzajemnego udostępniania w ramach sieci równorzędnej (peer-to-peer) za pomocą protokołu BitTorrent filmów znajdujących się w katalogu Mircomu.
- 30 Mircom twierdzi bowiem, że dysponuje listą tysięcy dynamicznych adresów IP zarejestrowanych na jego zlecenie za pomocą oprogramowania FileWatchBT przez Media Protector GmbH, spółkę z siedzibą w Niemczech, w chwili połączenia tych klientów Telenetu za pośrednictwem oprogramowania do wymiany plików BitTorrent client.
- 31 Telenet, wspierany przez dwóch innych dostawców usług dostępu do Internetu z siedzibą w Belgii, Proximus NV i Scarlet Belgium NV, kwestionuje powództwo Mircomu.
- 32 W pierwszej kolejności, biorąc pod uwagę wyrok z dnia 14 czerwca 2017 r., Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456), który dotyczy publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 przez administratorów platformy wymiany online w ramach sieci równorzędnej (peer-to-peer), sąd odsyłający zastanawia się, czy takie publiczne udostępnianie może być dokonywane przez indywidualnych użytkowników takiej sieci, zwanych „downloaders”, którzy, pobierając segmenty pliku cyfrowego zawierającego utwór chroniony prawem autorskim, jednocześnie udostępniają te segmenty w celu zamieszczania ich przez innych użytkowników. Ci użytkownicy, należący do grupy osób pobierających [pliki], nazywanej „rojem” (swarm), stają się w ten sposób sami „siewcami” (seeders) wspomnianych segmentów, podobnie jak nieokreślony pierwotny seeder, który stanowi źródło pierwszego udostępnienia tego pliku w tej sieci.
- 33 W tym względzie sąd odsyłający wyjaśnia, po pierwsze, że te segmenty nie są jedynie fragmentami oryginalnego pliku, lecz samodzielnymi, zaszyfrowanymi plikami, nienadającymi się do wykorzystania jako takie, i, po drugie, że ze względu na sposób funkcjonowania technologii BitTorrent zamieszczanie segmentów pliku, zwane „seedowaniem” (seeding), następuje co do zasady automatycznie, a automatycznego charakteru tej funkcji można się pozbyć jedynie za pomocą określonego oprogramowania.
- 34 Niemniej jednak Mircom podnosi, że należy wziąć pod uwagę nawet pobieranie segmentów stanowiących łącznie co najmniej 20% związanego z nimi pliku multimedialnego, ponieważ to począwszy od tej wyrażonej w procentach wielkości, możliwe staje się uzyskanie podglądu tego pliku, choć w fragmentaryczny i bardzo niepewny sposób.

- 35 W drugiej kolejności sąd odsyłający ma wątpliwości co do tego, czy przedsiębiorstwo takie jak Mircom może korzystać z ochrony przyznanej w dyrektywie 2004/48, skoro nie wykorzystuje ono w rzeczywistości praw scedowanych przez twórców rozpatrywanych filmów, lecz ogranicza się do żądania odszkodowań od domniemych sprawców naruszenia, który to model przypomina definicję „trolla prawnoautorskiego” (copyright troll).
- 36 W trzeciej kolejności pojawia się również kwestia zgodności z prawem, w świetle art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO, sposobu, w jaki Mircom zebrał adresy IP.
- 37 W tych okolicznościach Ondernemingsrechtbank Antwerpen (sąd gospodarczy w Antwerpii) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnym:

„1) a) Czy pobranie pliku poprzez sieć równorzędną (peer-to-peer) i jednoczesne udostępnienie do wysłania (»seedowanie«) jego fragmentów [...] (niekiedy bardzo fragmentarycznych w stosunku do całości) należy uznać za publiczne udostępnienie w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy [2001/29], mimo że takie pojedyncze fragmenty są jako takie bezużyteczne?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

- b) Czy istnieje jakiś minimalny próg, po którego przekroczeniu seedowanie tych fragmentów stanowiłoby publiczne udostępnienie?
- c) Czy istotna jest okoliczność, że seeding może odbywać się automatycznie (w wyniku ustawień »klienta BitTorrent«), a tym samym bez świadomości użytkownika?
- 2) a) Czy osoba, która jest umownym podmiotem praw autorskich (lub pokrewnych), ale sama nie wykonuje tych praw, a jedynie dochodzi roszczeń odszkodowawczych od osób, które w jej ocenie naruszają te prawa, a więc osoba, której model biznesowy zależy nie od zwalczania, a od istnienia piractwa, może korzystać z tych samych praw, które rozdział II dyrektywy [2004/48] przyznaje autorom lub licencjobiorcom wykonującym prawa autorskie w normalny sposób?
- b) W jaki sposób licencjobiorca ten mógł w takim przypadku ponieść »uszczerbek« (w rozumieniu art. 13 dyrektywy 2004/48) w wyniku naruszenia prawa?
- 3) Czy konkretne okoliczności przedstawione w pytaniach pierwszym i drugim są istotne w ramach wyważania interesów między – z jednej strony – poszanowaniem praw własności intelektualnej a – z drugiej strony – prawami i wolnościami gwarantowanymi przez [Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej], takimi jak poszanowanie życia prywatnego i ochrona danych osobowych, a w szczególności w ramach oceny proporcjonalności?
- 4) Czy systematyczna rejestracja i ogólne dalsze przetwarzanie adresów IP »roju« »seederów« (swarm) (przez samego licencjobiorcę lub przez osobę trzecią na jego zlecenie) są w tych wszystkich okolicznościach uzasadnione w świetle rozporządzenia [RODO], a konkretnie w świetle art. 6 ust. 1 lit. f)?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 38 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach procedury współpracy między sądami krajowymi a Trybunałem ustanowionej w art. 267 TFUE zadaniem Trybunału jest udzielenie sądowi krajowemu użytecznej odpowiedzi, która umożliwi mu rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu. Mając to na uwadze, Trybunał powinien w razie potrzeby przeformułować przedłożone mu pytania. Zadaniem Trybunału jest bowiem dokonanie wykładni wszelkich przepisów prawa Unii, których potrzebują sądy krajowe w celu rozstrzygnięcia zawisłych przed nimi sporów, nawet jeżeli przepisy te nie są wyraźnie wskazane w pytaniach skierowanych do niego przez te sądy (wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., *Nederlands Uitgeversverbond i Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 39 W tym celu Trybunał może wyprowadzić z całości informacji przedstawionych przez sąd odsyłający, a w szczególności z uzasadnienia postanowienia odsyłającego, elementów rzeczoności prawa, które wymagają wykładni w świetle przedmiotu sporu w postępowaniu głównym (wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., *Nederlands Uitgeversverbond i Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 40 W niniejszej sprawie w pytaniu pierwszym sąd odsyłający zwraca się do Trybunału w istocie o wyjaśnienie, czy pojęcie „publicznego udostępniania”, o którym mowa w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, obejmuje wzajemne udostępnianie w sieci równorzędnej (peer-to-peer) bardzo niekiedy niewielkich segmentów pliku multimedialnego zawierającego chroniony utwór. Jednakże, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 34 opinii, w zakresie, w jakim postępowanie główne dotyczy praw producentów filmowych, należy uznać, że w niniejszej sprawie zastosowanie może znaleźć raczej art. 3 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy.
- 41 W tym kontekście, ze względu na to, iż prawodawca Unii nie wyraził odmiennej woli, wyrażenie „podawanie do publicznej wiadomości” użyte w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 jako forma przysługującego autorom wyłącznego prawa do zezwalania na jakiegokolwiek „publiczne udostępnianie” lub do zabrania takiego udostępniania oraz takie samo wyrażenie zawarte w art. 3 ust. 2 tej dyrektywy, oznaczające wyłączone prawo przysługujące podmiotom praw pokrewnych, należy interpretować jako mające to samo znaczenie (zob. analogicznie wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r., *Stim i SAMI*, C-753/18, EU:C:2020:268, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 42 Mając na względzie powyższe rozważania, należy przeformułować pytanie pierwsze w ten sposób, że zadając to pytanie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, iż podawaniem do publicznej wiadomości w rozumieniu tego przepisu jest zamieszczanie na urządzeniu końcowym użytkownika sieci równorzędnej (peer-to-peer), celem pobrania na urządzenia końcowe innych użytkowników tej sieci, uprzednio pobranych przez tego użytkownika segmentów pliku medialnego zawierającego chroniony utwór, chociaż te segmenty nadają się jako takie do wykorzystania dopiero po osiągnięciu pewnego określonego w procentach minimum ilościowego oraz chociaż ze względu na konfigurację oprogramowania do wymiany plików BitTorrent client to zamieszczanie odbywa się automatycznie.

- 43 Przede wszystkim należy stwierdzić, że – jak wskazał rzecznik generalny w pkt 48 opinii – wspomniane segmenty nie są częściami utworów, lecz częściami plików zawierających te utwory, służącymi do przesyłania tych utworów za pomocą protokołu BitTorrent. Niemniej jednak okoliczność, że te przesyłane segmenty są same w sobie bezużyteczne, nie jest istotna, ponieważ do wiadomości podawany jest plik zawierający utwór, czyli utwór w postaci cyfrowej.
- 44 W tym względzie, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 49 opinii, funkcjonowanie sieci równorzędnej (peer-to-peer) nie różni się w istocie znacznie od funkcjonowania Internetu pojmowanego szeroko, a w szczególności sieci WWW (World Wide Web), gdzie pliki zawierające utwór są dzielone na małe pakiety danych, te z kolei dostarczane z serwera do klienta w przypadkowej kolejności oraz różnymi trasami.
- 45 W niniejszym przypadku, jak wynika z postanowienia odsyłającego, każdy użytkownik sieci równorzędnej (peer-to-peer) może łatwo ponownie złożyć plik pierwotny z segmentów dostępnych na komputerach użytkowników uczestniczących w tym samym „roju”. Okoliczność polegająca na tym, że użytkownik nie może pobrać w wybranym przezeń miejscu i czasie całości oryginalnego pliku, nie stoi na przeszkodzie temu, by udostępnił „hostom” (peers) należącym do jego sieci te segmenty tego pliku, które udało mu się pobrać na swój komputer, a tym samym przyczynił się do powstania sytuacji, w której ostatecznie wszyscy użytkownicy z „roju” mają dostęp do całości danego pliku.
- 46 W celu ustalenia, że w takiej sytuacji mamy do czynienia z „podawaniem do wiadomości” w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/29, nie jest konieczne wykazanie, że dany użytkownik pobrał uprzednio pewną liczbę segmentów przekraczających minimalny próg ilościowy.
- 47 Dla dokonania „czynności udostępniania” i co za tym idzie podania do wiadomości ostatecznie wystarcza, aby dany utwór został podany do wiadomości publiczności w taki sposób, aby podmioty do niej należące miały do tego utworu dostęp w wybranych przez nich miejscu i czasie, i nie ma przy tym decydującego znaczenia to, czy skorzystają one z tej możliwości (zob. podobnie wyrok z dnia 7 sierpnia 2018 r., Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, pkt 20). Pojęcie „czynności udostępniania” oznacza w tym względzie każde transmitowanie chronionych utworów, niezależnie od wykorzystywanego środka lub procesu technologicznego (wyrok z dnia 29 listopada 2017 r., VCAST, C-265/16, EU:C:2017:913, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 48 Tak więc wszelkie działanie, poprzez które użytkownik udziela, z pełną świadomością jego konsekwencji, dostępu do utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną, może stanowić czynność podawania do wiadomości w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/29 (zob. podobnie wyrok z dnia 9 marca 2021 r., VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 W niniejszym przypadku należy uznać, że każdy użytkownik rozpatrywanej sieci równorzędnej (peer-to-peer), który nie dezaktywował funkcji zamieszczania w oprogramowaniu do wymiany plików BitTorrent client, zamieszcza w tej sieci segmenty plików multimedialnych pobranych przezeń uprzednio na swój komputer. Jeśli okaże się – czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego – że dani użytkownicy tej sieci zarejestrowali to oprogramowanie, wyrażając zgodę na jego stosowanie po należytym poinformowaniu ich o jego właściwościach, należy uznać, że użytkownicy ci działają z pełną świadomością ich zachowania i skutków, jakie może ono

wywołać. Jeżeli bowiem zostanie ustalone, że aktywnie zarejestrowali oni to oprogramowanie, umyślnego charakteru ich zachowania nie można w żaden sposób podważyć za pomocą faktu, iż po uruchomieniu tego oprogramowania zamieszczanie w sieci następuje automatycznie.

- 50 Jeśli z powyższych rozważań wynika, że z zastrzeżeniem ustaleń faktycznych, których powinien dokonać sąd odsyłający, zachowanie danych użytkowników może stanowić czynność podania do wiadomości utworu lub innego przedmiotu objętego ochroną, należy następnie zbadać, czy takie zachowanie stanowi podawanie do „publicznej wiadomości” w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/29.
- 51 W tym względzie należy przypomnieć, że do tego, aby dane zachowanie było objęte zakresem pojęcia „podawania do publicznej wiadomości” w rozumieniu tego przepisu, utwory lub inne przedmioty objęte ochroną powinny zostać rzeczywiście podane do wiadomości danej publiczności, przy czym takie podanie do wiadomości powinno dotyczyć nieokreślonej liczby potencjalnych odbiorców i być adresowane do dość szerokiego ich kręgu. Konieczne jest ponadto, by utwór czy inny przedmiot objęty ochroną został podany do wiadomości w zastosowaniu szczególnej technologii, innej niż te dotychczas używane, lub – w wypadku niespełnienia tego warunku – do wiadomości nowej publiczności, czyli takiej, której podmiot praw autorskich lub pokrewnych nie brał dotychczas pod uwagę, gdy zezwalał na pierwotne podanie tego utworu czy też innego przedmiotu objętego ochroną do publicznej wiadomości (zob. podobnie wyrok z dnia 9 marca 2021 r., VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, pkt 31, 32).
- 52 Jeśli chodzi o sieci równorzędne (peer-to-peer), Trybunał rozstrzygnął już, że zarządzanie w Internecie i udzielanie dostępu do platformy wymiany, która poprzez indeksację metadanych dotyczących utworów chronionych i udostępnianie wyszukiwarki umożliwia użytkownikom tej platformy wyszukanie tych utworów oraz ich wymianę w ramach sieci peer-to-peer, stanowi publiczne udostępnianie w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 (wyrok z dnia 14 czerwca 2017 r., Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, pkt 48).
- 53 W niniejszym przypadku, jak w istocie stwierdził rzecznik generalny w pkt 37 i 61 opinii, należące do tych użytkowników komputery przechowujące ten sam plik stanowią sieć równorzędną (peer-to-peer) w ścisłym słowa znaczeniu, zwaną „rojem”, w której odgrywają one rolę taką samą jak rola odgrywana przez serwery w funkcjonowaniu sieci WWW (World Wide Web).
- 54 Bezsporne jest, że taka sieć jest wykorzystywana przez znaczną liczbę osób, co wynika zresztą z dużej liczby adresów IP zarejestrowanych przez Mircom. Ponadto użytkownicy ci mogą – w każdej chwili i jednocześnie – uzyskać dostęp do utworów chronionych wymienianych na wspomnianej platformie.
- 55 Tak więc takie podanie do wiadomości dotyczy nieokreślonej liczby potencjalnych odbiorców i jest adresowane do dość szerokiego ich kręgu.
- 56 Ponadto ze względu na to, że niniejsza sprawa dotyczy utworów opublikowanych bez zezwolenia podmiotów praw autorskich, należy również uznać, że mamy tu do czynienia z podaniem do wiadomości nowej publiczności (zob. analogicznie wyrok z dnia 14 czerwca 2017 r., Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 57 W każdym razie, nawet jeśli zostanie stwierdzone, że utwór został wcześniej opublikowany na stronie internetowej bez ograniczeń uniemożliwiających jego pobranie i za zgodą podmiotu praw autorskich lub praw pokrewnych, fakt, że poprzez sieć równoległą (peer-to-peer) użytkownicy tacy jak ci, których dotyczy postępowanie główne, pobrali segmenty pliku zawierającego to dzieło na swój prywatny serwer, po czym podali te segmenty do wiadomości poprzez zamieszczenie ich w ramach tej samej sieci, oznacza to, że użytkownicy ci odegrali decydującą rolę w podaniu tego utworu do wiadomości publiczności, której podmiot praw autorskich lub pokrewnych nie brał pod uwagę, zezwalając na pierwotne udostępnienie (zob. analogicznie wyrok z dnia 7 sierpnia 2018 r., Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, pkt 46, 47).
- 58 Dopuszczenie takiego podania do wiadomości poprzez zamieszczenie [w sieci], bez możliwości powołania się przez podmiot praw autorskich lub pokrewnych na prawa przewidziane w art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/29, naruszałoby właściwą równowagę, o której mowa w motywach 3 i 31 tej dyrektywy, jaką należy zachować w środowisku cyfrowym między z jednej strony interesem podmiotów praw autorskich i praw pokrewnych związanym z ochroną ich własności intelektualnej, zagwarantowaną w art. 17 ust. 2 Karty praw podstawowych [Unii Europejskiej] (zwanej dalej „kartą”), a z drugiej strony ochroną interesów i podstawowych praw użytkowników przedmiotów chronionych, w szczególności zaś przysługującej im wolności wypowiedzi i informacji, zagwarantowanej w art. 11 karty, a także interesu ogólnego (zob. podobnie wyrok z dnia 9 marca 2021 r., VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo). Naruszenie tej równowagi byłoby ponadto sprzeczne z głównym celem dyrektywy 2001/29, który polega, jak wynika z jej motywów 4, 9 i 10, na ustanowieniu wysokiego poziomu ochrony podmiotów praw autorskich, umożliwiającego im otrzymanie stosownego wynagrodzenia za korzystanie z ich utworów lub z innych przedmiotów objętych ochroną, w szczególności w sytuacji podawania do publicznej wiadomości.
- 59 W świetle powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że podawaniem do publicznej wiadomości w rozumieniu tego przepisu jest zamieszczanie na urządzeniu końcowym użytkownika sieci równorzędnej (peer-to-peer), celem pobrania na urządzenia końcowe innych użytkowników tej sieci, uprzednio pobranych przez tego użytkownika segmentów pliku medialnego zawierającego chroniony utwór, choć te pobrane segmenty nadają się jako takie do wykorzystania dopiero po osiągnięciu pewnego określonego w procentach minimum ilościowego. Bez znaczenia jest przy tym to, że ze względu na konfigurację oprogramowania do wymiany plików BitTorrent client zamieszczanie to odbywa się automatycznie w sytuacji, gdy użytkownik zarejestrował to oprogramowanie na urządzeniu końcowym, z którego dokonywane jest to zamieszczanie, udzielając zgody na jego stosowanie po należyтым poinformowaniu go o jego właściwościach.

W przedmiocie pytania drugiego

- 60 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy dyrektywę 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że osoba, która stała się w drodze umowy podmiotem pewnych praw własności intelektualnej, a jednak sama z nich nie korzysta, lecz ogranicza się do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od osób, które w jej ocenie naruszają te prawa, może skorzystać ze środków, procedur i środków naprawczych przewidzianych w rozdziale II tej dyrektywy.
- 61 Pytanie to należy rozumieć jako składające się z trzech części, a mianowicie, po pierwsze, kwestii przysługiwania podmiotowi takiemu jak Mircom legitymacji procesowej do wystąpienia z wnioskiem o zastosowanie środków, procedur i środków naprawczych przewidzianych

- w rozdziale II dyrektywy 2004/48, po drugie, kwestii dotyczącej tego, czy taki podmiot może ponieść „uszczerbek” w rozumieniu art. 13 tej dyrektywy, i, po trzecie, kwestii dotyczącej dopuszczalności podniesionego przezeń żądania udzielenia informacji na podstawie art. 8 tej dyrektywy w związku z jej art. 3 ust. 2.
- 62 W odniesieniu do pierwszej części dotyczącej legitymacji procesowej Mircomu należy przypomnieć, że osoba wnosząca o zastosowanie środków, procedur i środków naprawczych przewidzianych w rozdziale II dyrektywy 2004/48 powinna należeć do jednej z czterech kategorii podmiotów wymienionych w jej art. 4 lit. a)–d).
- 63 Kategorie te obejmują, po pierwsze, podmioty praw własności intelektualnej, po drugie, wszystkie inne osoby uprawnione do stosowania tych praw, zwłaszcza licencjobiorców, po trzecie organizacje zbiorowego zarządzania prawami własności intelektualnej, uznane za uprawnione do reprezentowania właścicieli praw własności intelektualnej, i, po czwarte, profesjonalne podmioty wyspecjalizowane w dochodzeniu praw, uznane za posiadające prawo do reprezentowania właścicieli praw własności intelektualnej.
- 64 Jednakże, w odróżnieniu od podmiotów praw własności intelektualnej, o których mowa w art. 4 lit. a) dyrektywy 2004/48, zgodnie z motywem 18 tej dyrektywy trzy kategorie osób, o których mowa w jej art. 4 lit. b)–d), muszą ponadto posiadać bezpośredni interes w obronie tych praw oraz uprawnienie do wszczęcia postępowania sądowego w zakresie, w jakim zezwala na to właściwe ustawodawstwo i zgodnie z nim (zob. podobnie wyrok z dnia 7 sierpnia 2018 r., SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, pkt 39).
- 65 W niniejszym przypadku należy od razu wykluczyć możliwość, że Mircom jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami własności intelektualnej czy też profesjonalnym podmiotem wyspecjalizowanym w dochodzeniu praw w rozumieniu art. 4 lit. c) i d) dyrektywy 2004/48. Jak bowiem wskazał rzecznik generalny w pkt 92 i 93 opinii, Mircom, jak zresztą sam twierdzi, nie ma za zadanie zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi swoich kontrahentów czy też zapewnienia ich profesjonalnej obrony, lecz jedynie stara się dochodzić roszczeń odszkodowawczych z tytułu szkód wynikających z naruszeń tych praw.
- 66 W tym kontekście należy zauważyć, że działalność prowadzona przez te organizacje została zharmonizowana na poziomie Unii dyrektywą 2014/26. Nazwa Mircomu nie znajduje się zaś na wykazie organizacji zbiorowego zarządzania publikowanym przez Komisję Europejską zgodnie z art. 39 tej dyrektywy.
- 67 Jeśli chodzi o legitymację podmiotu praw własności intelektualnej w rozumieniu art. 4 lit. a) dyrektywy 2004/48, w zakresie, w jakim przepis ten nie ustanawia wymogu, by taki podmiot rzeczywiście wykonywał swoje prawa własności intelektualnej, nie może on zostać wyłączony z zakresu stosowania tego przepisu z powodu niewykonywania tych praw.
- 68 W tym względzie należy zauważyć, że sąd odsyłający kwalifikuje Mircom jako podmiot, który stał się w drodze umowy podmiotem praw autorskich lub praw pokrewnych. W tych okolicznościach należy mu przyznać możliwość skorzystania ze środków, procedur i środków naprawczych przewidzianych w dyrektywie 2004/48 niezależnie od faktu, że nie wykonuje on tych praw.
- 69 Spółka taka jak Mircom mogłaby ponadto zostać uznana w każdym razie za inną osobę uprawnioną do wykonywania praw własności intelektualnej w rozumieniu art. 4 lit. b) tej dyrektywy, przy czym uprawnienie to nie zakłada również rzeczywistego wykonywania

scedowanych praw. Okoliczność bycia zakwalifikowaną jako taka „inna osoba” w rozumieniu tego art. 4 lit. b) musi jednak, jak przypomniano w pkt 64 niniejszego wyroku, zostać sprawdzona zgodnie z przepisami odpowiedniego prawa, przy czym w świetle art. 2 ust. 1 wspomnianej dyrektywy odniesienie to należy rozumieć jako dotyczące zarówno obowiązujących w tym zakresie przepisów krajowych, jak i, w stosownych przypadkach, prawa Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 7 sierpnia 2018 r., SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, pkt 31).

- 70 Jeśli chodzi o drugą część pytania drugiego, dotyczy ona w szczególności faktu, że w niniejszym przypadku Mircom nie wykonuje i nie ma zamiaru wykonywać nabytych praw do utworów rozpatrywanych w postępowaniu głównym. Zdaniem sądu odsyłającego fakt niewykonywania przez taki podmiot scedowanych praw budzi wątpliwości co do możliwości poniesienia przez nich uszczerbku w rozumieniu art. 13 dyrektywy 2004/48.
- 71 Pytanie to dotyczy bowiem rzeczywistej tożsamości poszkodowanego, który poniósł w niniejszym przypadku uszczerbek w rozumieniu art. 13 tej dyrektywy z powodu naruszenia praw własności intelektualnej, a mianowicie tego, czy ten uszczerbek został poniesiony przez Mircom, czy też przez producentów rozpatrywanych filmów.
- 72 Niewątpliwie podmioty praw własności intelektualnej, o których mowa w art. 4 lit. a) dyrektywy 2004/48, oraz osoby uprawnione do wykonywania tych praw, o których mowa w art. 4 lit. b) tej dyrektywy, mogą co do zasady zostać poszkodowane w wyniku działań stanowiących naruszenia praw własności intelektualnej w zakresie – jak wskazał w istocie rzecznik generalny w pkt 70 opinii – w jakim naruszenia te mogą stanowić przeszkodę w normalnym wykonywaniu tych praw czy też obniżać czerpane zyski. Niemniej jednak jest również możliwe, że dany podmiot, posiadając prawa własności intelektualnej, ogranicza się w istocie do uzyskania we własnym imieniu i na swą rzecz odszkodowania z tytułu wierzytelności, które zostały nań przeniesione przez inne podmioty praw własności intelektualnej.
- 73 W niniejszym przypadku sąd odsyłający wydaje się uważać, że Mircom ogranicza się do występowania przed nim jako cesjonariusz, który świadczy na rzecz producentów rozpatrywanych filmów usługę odzyskiwania wierzytelności odszkodowawczych.
- 74 Należy zaś uznać, że okoliczność polegająca na tym, iż podmiot, o którym mowa w art. 4 dyrektywy 2004/48, ogranicza się do wniesienia takiego powództwa jako cesjonariusz, nie może wykluczyć możliwości skorzystania przez nich ze środków, procedur i środków naprawczych przewidzianych w rozdziale II tej dyrektywy.
- 75 Takie wyłączenie byłoby bowiem sprzeczne z ogólnym celem dyrektywy 2004/48, którym jest, jak wynika z jej motywu 10, w szczególności zapewnienie wysokiego poziomu ochrony własności intelektualnej na rynku wewnętrznym (zob. podobnie wyrok z dnia 18 stycznia 2017 r., NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, pkt 23).
- 76 Należy zaznaczyć w tym względzie, że cesja wierzytelności nie może sama w sobie wpływać na charakter praw, które zostały naruszone, czyli w niniejszym przypadku praw własności intelektualnej danych producentów filmowych, w szczególności w tym znaczeniu, że miałyby ona wywierać wpływ na ustalenie sądu właściwego lub na inne czynniki o charakterze proceduralnym, takie jak możliwość zwrócenia się o środki, procedury i środki naprawcze w rozumieniu rozdziału II dyrektywy 2004/48 (zob. analogicznie wyrok z dnia 21 maja 2015 r., CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, pkt 35, 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 77 W konsekwencji, jeżeli podmiot praw własności intelektualnej zdecyduje się na outsourcing odzyskiwania odszkodowania poprzez skorzystanie z wyspecjalizowanego przedsiębiorstwa w drodze cesji wierzytelności lub innej czynności prawnej, nie należy go traktować mniej korzystnie niż inny podmiot takich praw, który poniósł uszczerbek i zdecydował się na ich dochodzenie osobiście. Takie potraktowanie tego podmiotu byłoby bowiem szkodliwe dla atrakcyjności tego outsourcingu z ekonomicznego punktu widzenia i ostatecznie pozbawiłoby podmioty praw własności intelektualnej tej możliwości, która jest zresztą szeroko rozpowszechniona w różnego rodzaju dziedzinach prawa, takich jak ochrona pasażerów transportu lotniczego, przewidziana w rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).
- 78 Co się tyczy trzeciej części pytania drugiego, sąd odsyłający ma zasadniczo wątpliwości co do dopuszczalności skierowanego przez Mircom żądania udzielenia informacji złożonego na podstawie art. 8 dyrektywy 2004/48, ponieważ spółka ta nie korzysta poważnie z praw, które nabyła od producentów filmów będących przedmiotem postępowania głównego. Ponadto należy rozumieć, że sąd odsyłający, powołując się na możliwość uznania Mircomu za „trolla prawnoautorskiego” (copyright troll), porusza w istocie kwestię tego, czy Mircom mógł dopuścić się nadużycia prawa.
- 79 W pierwszej kolejności sąd odsyłający wydaje się wątpić w fakt, że Mircom miał zamiar wystąpić z powództwem o odszkodowanie, ponieważ istnieją poważne przesłanki, zgodnie z którymi co do zasady ogranicza się on do zaproponowania polubownego rozwiązania sporu wyłącznie w celu uzyskania ryczałtowego odszkodowania w wysokości 500 EUR. W art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48 ustanowiony został zaś wymóg, aby żądanie udzielenia informacji było sformułowane w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej.
- 80 Jak wskazał rzecznik generalny w pkt 113 opinii, należy stwierdzić w tym względzie, że podjęcie próby polubownego załatwienia sprawy często stanowi warunek wstępny wytoczenia właściwego powództwa o odszkodowanie. W konsekwencji nie można uznać, że w ramach ustanowionego w dyrektywie 2004/48 systemu ochrony własności intelektualnej praktyka ta jest zakazana.
- 81 Trybunał już rozstrzygnął, iż art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że stosuje się on do sytuacji, w której po prawomocnym zakończeniu postępowania skutkującego stwierdzeniem naruszenia prawa własności intelektualnej powód żąda w odrębnym postępowaniu przekazania informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających to prawo (wyrok z dnia 18 stycznia 2017 r., NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, pkt 28).
- 82 To samo rozumowanie należy zastosować w odniesieniu do odrębnego postępowania poprzedzającego powództwo o odszkodowanie, takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, w którym na podstawie art. 8 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2004/48 powód domaga się od dostawcy usług dostępu do Internetu takiego jak Telenet, co do którego stwierdzono, że świadczy on na skalę handlową usługi stosowane w działaniach naruszających prawo, informacji pozwalających na identyfikację jego klientów właśnie w celu skutecznego wytoczenia powództwa przeciwko tym podmiotom, mającym dopuszczać się naruszeń praw autorskich.

- 83 Przewidziane we wspomnianym art. 8 prawo do informacji ma bowiem na celu umożliwienie stosowania i skonkretyzowanie prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego, zagwarantowanego w art. 47 karty oraz zapewnienie w ten sposób skutecznego wykonywania prawa własności, którego część stanowi prawo własności intelektualnej, chronione w jej art. 17 ust. 2 poprzez umożliwienie podmiotowi prawa własności intelektualnej zidentyfikowania podmiotu naruszającego to prawo i podjęcia kroków niezbędnych w celu ochrony tego prawa (wyrok z dnia 9 lipca 2020 r., Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, pkt 35).
- 84 Należy więc stwierdzić, że żądanie udzielenia informacji takie jak to podniesione przez Mircom w postępowaniu poprzedzającym wniesienie powództwa nie może zostać uznane za niedopuszczalne z tego tylko powodu.
- 85 W drugiej kolejności art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48 stanowi, że żądanie udzielenia informacji powinno być uzasadnione i proporcjonalne.
- 86 W świetle rozważań przedstawionych w pkt 70–77 niniejszego wyroku należy stwierdzić, że może tak być w przypadku, gdy żądanie, o którym mowa w tym art. 8 ust. 1, zostało skierowane przez spółkę uprawnioną w tym względzie umownie przez producentów filmowych. Do sądu odsyłającego należy jednak ustalenie, czy żądanie takie jak to podniesione konkretnie przez taką spółkę jest zasadne.
- 87 W trzeciej kolejności, odnosząc się do wyrażenia „nieuczciwe zyski uzyskane przez naruszającego”, użytego w art. 13 ust. 1 akapit drugi lit. a) dyrektywy 2004/48, a także do ustanowionego w art. 6 ust. 2, art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 2 tej dyrektywy wymogu, zgodnie z którym naruszenia winny być popełnione na skalę handlową, sąd odsyłający uważa, że prawodawca unijny miał tu raczej na względzie sytuację wymagającą ustrukturyzowanych działań przeciwko rozpowszechnianiu się naruszeń praw autorskich na rynku, nie zaś zwalczanie indywidualnych podmiotów dopuszczających się naruszeń praw własności intelektualnej.
- 88 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że zgodnie z motywem 14 dyrektywy 2004/48 warunek, zgodnie z którym naruszenia powinny być popełniane na skalę handlową, powinien mieć zastosowanie wyłącznie do środków dowodowych przewidzianych w art. 6 tej dyrektywy, do środków dotyczących prawa do informacji przewidzianych w art. 8 tej dyrektywy oraz środków tymczasowych i zabezpieczających przewidzianych w art. 9 tej dyrektywy, bez uszczerbku dla możliwości stosowania przez państwa członkowskie tych środków również do działań, które nie są prowadzone na skalę handlową.
- 89 Warunek ten nie znajduje zaś zastosowania do przewidzianych w art. 13 dyrektywy 2004/48 roszczeń odszkodowawczych podnoszonych przez poszkodowanego wobec podmiotu dopuszczającego się naruszenia praw autorskich. Zgodnie więc z tym przepisem od indywidualnych podmiotów dopuszczających się naruszenia praw autorskich można zasądzić na rzecz podmiotu praw autorskich odszkodowania w wysokości odpowiedniej do rzeczywistego uszczerbku, jaki ten poniósł w wyniku naruszenia przysługujących mu praw, jeśli podmioty te świadomie lub mając rozsądne podstawy do posiadania takiej wiedzy zaangażowały się w działalność naruszającą prawa autorskie.

- 90 Ponadto w ramach żądania udzielenia informacji na podstawie art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48 przesłanka, zgodnie z którą naruszenia powinny być popełniane w kontekście handlowym, może w szczególności zostać spełniona wówczas, gdy to odnośnie do podmiotu innego niż domniemany sprawca naruszenia praw autorskich „stwierdzono dostarczanie na skalę handlową usług stosowanych w działaniach naruszających prawo”.
- 91 W niniejszej sprawie żądanie udzielenia informacji podniesione przez Mircom zostało, jak stwierdzono w pkt 82 niniejszego wyroku, skierowane do dostawcy usług dostępu do Internetu jako podmiotu, odnośnie do którego stwierdzono dostarczanie na skalę handlową usług stosowanych w działaniach naruszających prawa własności intelektualnej.
- 92 Tak więc w sporze zawisłym w postępowaniu głównym żądanie skierowane przez Mircom do Telenetu, który świadczy na skalę handlową usługi wykorzystywane w działaniach naruszających prawa własności intelektualnej, wydaje się spełniać warunek przypomniany w pkt 90 niniejszego wyroku.
- 93 Ponadto do sądu odsyłającego należy w każdym razie sprawdzenie, czy Mircom dopuszcza się nadużycia środków, procedur i środków naprawczych w rozumieniu art. 3 dyrektywy 2004/48, a także, w odpowiednim przypadku, odrzucenie skierowanego przez tę spółkę żądania.
- 94 Artykuł 3 dyrektywy 2004/48 ustanawia bowiem ogólny obowiązek zapewnienia w szczególności, by środki, procedury i środki naprawcze niezbędne do zapewnienia przestrzegania praw własności intelektualnej, o których mowa w tej dyrektywie, w tym prawo do informacji, o którym mowa w jej art. 8, były sprawiedliwe i słuszne, jak również stosowane w taki sposób, aby zapewnić zabezpieczenie przed ich nadużywaniem.
- 95 Ewentualne stwierdzenie takiego nadużycia prawa zależy w całości od oceny okoliczności faktycznych sprawy zawisłej w postępowaniu głównym i co za tym idzie leży w kompetencjach sądu odsyłającego. W tym celu sąd ten może w szczególności zbadać modus operandi Mircomu, oceniając sposób, w jaki spółka ta proponuje polubowne rozwiązania podmiotom podejrzewanym o naruszenie praw autorskich, oraz sprawdzając, czy w przypadku odmowy polubownego rozwiązania sporu rzeczywiście wnosi ona powództwa do sądu. Mógłby on również zbadać, czy w świetle wszystkich szczególnych okoliczności niniejszej sprawy należałoby uznać, że Mircom usiłuje w rzeczywistości, pod pretekstem propozycji rozwiązania polubownego sporu wywołanego podnoszonymi naruszeniami, uzyskać przychody z samego faktu przynależności danych użytkowników do sieci równorzędnej (peer-to-peer) takiej jak ta rozpatrywana w niniejszej sprawie, nie usiłując konkretnie zwalczać naruszeń prawa autorskiego, które są popełniane za pośrednictwem tej sieci.
- 96 Uwzględniając powyższe, na pytanie drugie należy odpowiedzieć, iż dyrektywę 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że podmiot, który stał się w drodze umowy podmiotem pewnych praw własności intelektualnej, jednak sam ich nie wykonuje, lecz ogranicza się do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od podmiotów, które w jego ocenie naruszają te prawa, może co do zasady skorzystać ze środków, procedur i środków naprawczych przewidzianych w rozdziale II tej dyrektywy, chyba że na mocy ustanowionego w art. 3 ust. 2 tej dyrektywy ogólnego obowiązku i po przeprowadzeniu całościowego i szczegółowego badania zostanie stwierdzone, że żądanie ich zastosowania ma znamiona nadużycia prawa. W szczególności, jeśli chodzi o żądanie udzielenia informacji skierowane na podstawie art. 8 tej dyrektywy, należy je również odrzucić wówczas, gdy jest ono nieuzasadnione lub nieproporcjonalne, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

W przedmiocie pytań trzeciego i czwartego

- 97 Na wstępie należy zauważyć, że sprawa zawisła w postępowaniu głównym dotyczy dwóch różnych operacji przetwarzania danych osobowych, a mianowicie jednej, dokonanej już wcześniej przez Media Protector dla Mircomu w kontekście sieci równorzędnych (peer-to-peer) i polegającej na rejestracji adresów IP użytkowników, których łącza internetowe miały być wykorzystywane w pewnym momencie do zamieszczania utworów chronionych w tych sieciach, i drugiej, którą zdaniem Mircomu winien przeprowadzić następnie Telenet i polegającej z jednej strony na identyfikacji użytkowników dokonanej poprzez przyporządkowanie tych adresów IP do adresów, które w tym samym momencie Telenet przypisał tym użytkownikom celem zamieszczenia [plików], i z drugiej strony na podaniu do wiadomości Mircomu nazwisk i adresów tych właśnie użytkowników.
- 98 W ramach pytania czwartego sąd odsyłający zwraca się o udzielenie odpowiedzi dotyczącej uzasadnionego, w świetle art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO, charakteru przetwarzania wyłącznie w odniesieniu do tej pierwszej operacji, która została już przeprowadzona.
- 99 Ponadto w ramach pytania trzeciego sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy okoliczności przedstawione w pytaniach pierwszym i drugim są istotne z punktu widzenia dokonania słusznego wyważenia między z jednej strony prawem własności intelektualnej, a z drugiej strony ochroną prywatności i danych osobowych, w szczególności dla oceny proporcjonalności.
- 100 Na wypadek zaś gdyby, opierając się na odpowiedziach udzielonych przez Trybunał na pytania pierwsze i drugie, sąd odsyłający stwierdził, że skierowane przez Mircom żądanie udzielenia informacji spełnia warunki przewidziane w art. 8 dyrektywy 2004/48 w związku z art. 3 ust. 2 tej dyrektywy, należy to rozumieć w ten sposób, że zadając pytanie trzecie, sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie dokonaniu tego drugiego późniejszego przetwarzania opisanego w pkt 97 niniejszego wyroku, choćby to żądanie to spełniało te warunki.
- 101 W świetle tych rozważań i zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 38 i 39 niniejszego wyroku należy przeformułować pytania trzecie i czwarte w ten sposób, iż zadając je, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie, po pierwsze, systematycznej rejestracji przez podmiot praw własności intelektualnej oraz dla niego przez osobę trzecią adresów IP użytkowników sieci równorzędnych (peer-to-peer), których łącza internetowe miały być wykorzystywane do działań naruszających prawa własności intelektualnej, i, po drugie, udostępnieniu temu podmiotowi praw własności intelektualnej czy też osobie trzeciej nazwisk i adresów pocztowych tych użytkowników celem wniesienia do sądu cywilnego powództwa o odszkodowanie za szkodę, jaka miała zostać wyrządzona przez tych użytkowników.
- 102 W pierwszej kolejności odnośnie do dokonanego już wcześniej przetwarzania rozpatrywanego w postępowaniu głównym należy przypomnieć, że dynamiczny adres IP zarejestrowany przez dostawcę usług medialnych online przy okazji przeglądania przez daną osobę strony internetowej, którą dostawca ten udostępnia publicznie, stanowi wobec tego dostawcy dane osobowe w rozumieniu art. 4 pkt 1 RODO w sytuacji, gdy dysponuje on środkami prawnymi

umożliwiający mu zidentyfikowanie osoby, której dane dotyczą, dzięki dodatkowym informacjom, jakimi dysponuje dostawca dostępu do Internetu dla tej osoby (wyrok z dnia 19 października 2016 r., Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, pkt 49).

- 103 Tak więc rejestrowanie tych adresów do celów ich późniejszego wykorzystania w postępowaniach sądowych stanowi przetwarzanie w rozumieniu art. 4 pkt 2 RODO.
- 104 W takiej sytuacji znajduje się Mircom, dla którego Media Protector gromadzi adresy IP, jeśli dysponuje on środkami prawnymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości posiadaczy łączy internetowych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 8 dyrektywy 2004/48.
- 105 Zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem w przypadku, gdy – i w takim zakresie, w jakim – jest ono niezbędne do celów wynikających z prawnie uzasadnionych interesów realizowanych przez administratora lub przez stronę trzecią, z wyjątkiem sytuacji, kiedy pierwszeństwo mają interesy lub podstawowe prawa i wolności osoby, której dane dotyczą, wymagające ochrony tych danych, w szczególności gdy ta osoba jest dzieckiem.
- 106 W przepisie tym określono zatem trzy kumulatywne przesłanki legalności przetwarzania danych osobowych, a mianowicie, po pierwsze, realizację uzasadnionych interesów przez administratora danych lub osobę trzecią, po drugie, konieczność przetwarzania danych osobowych dla potrzeb wynikających z tych uzasadnionych interesów oraz, po trzecie, przesłankę, aby prawa i wolności osoby objętej ochroną danych nie miały pierwszeństwa [zob. podobnie, jeśli chodzi o art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46, wyrok z dnia 4 maja 2017 r., Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, pkt 28].
- 107 Ze względu na to, że RODO uchyliło i zastąpiło dyrektywę 95/46, a właściwe przepisy tego rozporządzenia mają w istocie zakres identyczny jak właściwe przepisy tej dyrektywy, orzecznictwo Trybunału dotyczące wspomnianej dyrektywy znajduje również co do zasady zastosowanie w odniesieniu do tego rozporządzenia (zob. analogicznie wyrok z dnia 12 listopada 2020 r., Sonaecom, C-42/19, EU:C:2020:913, pkt 29).
- 108 Odnośnie do warunku dotyczącego realizacji uzasadnionych interesów i z zastrzeżeniem ustaleń, których winien dokonać sąd odsyłający w ramach pytania drugiego, należy stwierdzić, że interes administratora danych lub osoby trzeciej w uzyskaniu danych osobowych dotyczących osoby, która miała naruszyć ich własność, w celu pozwania tej osoby do sądu o odszkodowanie stanowi uzasadniony interes. Za przyjęciem takiej analizy przemawia art. 9 ust. 2 lit. e) i f) RODO, który stanowi, że zakaz przetwarzania niektórych rodzajów danych osobowych, takich jak te dotyczące seksualności lub orientacji seksualnej osoby fizycznej, nie ma zastosowania, gdy przetwarzanie dotyczy danych, które są podawane do wiadomości publicznej przez osobę, której dane dotyczą, lub jest konieczne do ustalenia, wykonania lub ochrony roszczeń prawnych [zob. podobnie, jeśli chodzi o art. 8 ust. 2 lit. e) dyrektywy 95/46, wyrok z dnia 4 maja 2017 r., Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, pkt 29].
- 109 W tym względzie, jak podniósł w istocie rzecznik generalny w pkt 131 opinii, odzyskiwanie wiarygodności z zachowaniem wymaganej formy może stanowić uzasadniony interes usprawiedliwiający przetwarzanie danych osobowych w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. f) RODO (zob. analogicznie, odnośnie do dyrektywy 2002/58, wyrok z dnia 22 listopada 2012 r., Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, pkt 19).

- 110 W odniesieniu do warunku, zgodnie z którym przetwarzanie danych osobowych musi być konieczne dla realizacji potrzeb wynikających z uzasadnionych interesów, należy przypomnieć, że odstępstwa od ochrony danych osobowych i jej ograniczenia powinny być stosowane jedynie wtedy, gdy jest to absolutnie konieczne (wyrok z dnia 4 maja 2017 r., *Rīgas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, pkt 30). Warunek ten mógłby w niniejszym przypadku zostać spełniony, ponieważ, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 97 opinii, ustalenie tożsamości posiadacza łącza jest często możliwe wyłącznie na podstawie adresu IP oraz informacji udzielonych przez dostawcę usług dostępu do Internetu.
- 111 Wreszcie, co się tyczy warunku związanego z wyważeniem rozpatrywanych przeciwstawnych praw i interesów, jego spełnienie jest co do zasady uzależnione od szczególnych okoliczności danej sprawy (wyrok z dnia 4 maja 2017 r., *Rīgas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Ocena, czy zachodzą takie szczególne okoliczności, należy do sądu odsyłającego.
- 112 W tym względzie należy wskazać, że mechanizmy umożliwiające znalezienie właściwej równowagi między poszczególnymi wchodzącymi w grę prawami i interesami zostały określone w samym RODO (zob. analogicznie wyrok z dnia 29 stycznia 2008 r., *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 113 Ponadto w zakresie, w jakim okoliczności faktyczne sprawy zawisłej w postępowaniu głównym wydają się objęte zarówno zakresem stosowania RODO, jak i dyrektywy 2002/58, ze względu na to, że przetwarzane adresy IP stanowią, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 102 niniejszego wyroku, zarówno dane osobowe, jak i dane o ruchu (zob. podobnie wyrok z dnia 6 października 2020 r., *La Quadrature du Net i in.*, C-511/18, C-512/18 i C-520/18, EU:C:2020:791, pkt 152), należy przeanalizować to, czy ocena zgodności z prawem takiego przetwarzania powinna uwzględniać warunki przewidziane w tej dyrektywie.
- 114 Jak bowiem wynika z art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 2002/58 w związku z art. 94 ust. 2 RODO, zawarte w tej dyrektywie przepisy dookreślają i uzupełniają to rozporządzenie celem zharmonizowania przepisów krajowych koniecznych do, między innymi, zapewnienia równego poziomu ochrony podstawowych praw i wolności, w szczególności prawa do prywatności, w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 października 2018 r., *Ministerio Fiscal*, C-207/16, EU:C:2018:788, pkt 31; z dnia 6 października 2020 r., *La Quadrature du Net i in.*, C-511/18, C-512/18 i C-520/18, EU:C:2020:791, pkt 102).
- 115 W tym względzie należy podnieść, że zgodnie z brzmieniem art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/58 państwa członkowskie zakazują słuchania, nagrywania, przechowywania lub innych rodzajów przejścia lub nadzoru komunikatu i związanych z nim danych o ruchu przez osoby inne niż użytkownicy bez zgody zainteresowanych użytkowników, z wyjątkiem sytuacji, gdy te osoby są do tego uprawnione zgodnie z art. 15 ust. 1 tej dyrektywy. Ponadto zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 tej dyrektywy dane o ruchu dotyczące abonentów i użytkowników przetwarzane i przechowywane przez dostawcę publicznej sieci łączności lub publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej muszą zostać usunięte lub uczynione anonimowymi, gdy nie są już potrzebne do celów transmisji komunikatu, bez uszczerbku w szczególności dla art. 15 ust. 1 tej dyrektywy.
- 116 Zawarty w tym art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 wykaz wyjątków od obowiązku zapewnienia poufności danych osobowych kończy się wyraźnym odesłaniem do art. 13 ust. 1 dyrektywy 95/46, odpowiadającego w istocie art. 23 ust. 1 RODO, który zezwala obecnie, zarówno na poziomie

prawa Unii, jak i prawa państwa członkowskiego, któremu podlegają administrator danych lub podmiot przetwarzający, ograniczyć w drodze środków prawodawczych zakres obowiązku zachowania poufności danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej, jeżeli ograniczenie takie nie narusza istoty podstawowych praw i wolności oraz jest w demokratycznym społeczeństwie środkiem niezbędnym i proporcjonalnym, służącym w szczególności ochronie praw i wolności innych osób oraz egzekwowaniu roszczeń cywilnoprawnych (zob. podobnie wyrok z dnia 29 stycznia 2008 r., *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, pkt 53).

- 117 Ponadto okoliczność polegającą na tym, że art. 23 ust. 1 lit. j) tego rozporządzenia dotyczy obecnie wyraźnie egzekwowania roszczeń cywilnoprawnych, należy interpretować jako wyrażającą istniejącą po stronie prawodawcy unijnego wolę potwierdzenia orzecznictwa Trybunału, zgodnie z którym ochrona prawa własności i sytuacje, w których autorzy dążą do uzyskania takiej ochrony w ramach postępowania cywilnego, nigdy nie zostały wyłączone z zakresu stosowania art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 (zob. podobnie wyrok z dnia 29 stycznia 2008 r., *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, pkt 53).
- 118 Tak więc, aby przetwarzanie takie jak rejestrowanie adresów IP osób, których łączy internetowe zostały wykorzystane do zamieszczania segmentów plików zawierających chronione utwory w sieciach równorzędnych (peer-to-peer), mające na celu wystąpienie z żądaniem ujawnienia nazwisk i adresów pocztowych posiadaczy tych adresów IP, mogło zostać uznane za zgodne z prawem, przy spełnieniu warunków przewidzianych w RODO, konieczne jest w szczególności sprawdzenie, czy to przetwarzanie danych jest zgodne z przepisami dyrektywy 2002/58, które uszczegóławiają w odniesieniu do użytkowników środków łączności elektronicznej prawa podstawowe do poszanowania życia prywatnego i ochrony danych osobowych (zob. podobnie wyrok z dnia 6 października 2020 r., *La Quadrature du Net i in.*, C-511/18, C-512/18 i C-520/18, EU:C:2020:791, pkt 109).
- 119 W braku zaś zawarcia w postanowieniu odsyłającym wyjaśnień dotyczących podstawy prawnej dla udzielenia Mircomowi dostępu do adresów IP zatrzymywanych przez Telenet Trybunał nie jest w stanie dostarczyć sądowi odsyłającemu użytecznych wskazówek w kwestii tego, czy przetwarzanie takie jak to dokonywane już wcześniej i polegające na rejestrowaniu wspomnianych adresów IP narusza wspomniane prawa podstawowe w świetle norm ustanowionych w dyrektywie 2002/58 i warunku dotyczącego wyważenia przeciwstawnych praw i interesów. To do sądu odsyłającego będzie należało przeprowadzenie analizy właściwych przepisów krajowych w świetle prawa Unii, a w szczególności art. 5, 6 i 15 dyrektywy 2002/58.
- 120 W drugiej kolejności, co się tyczy przetwarzania, jakiego miałyby dokonać w dalszej kolejności Telenet i które polega na ustaleniu tożsamości właścicieli tych adresów IP oraz na udostępnieniu Mircomowi ich nazwisk i adresów pocztowych, należy zauważyć, że zgodnie z art. 8 dyrektywy 2004/48 żądanie ograniczające się do udostępnienia nazwisk i adresów użytkowników uczestniczących w działaniach naruszających prawa własności intelektualnej jest zgodne z celem polegającym na zapewnieniu odpowiedniej równowagi między prawem do informacji przysługującym podmiotom praw własności intelektualnej a przysługującym tym użytkownikom prawem do ochrony danych osobowych (zob. podobnie wyrok z dnia 9 lipca 2020 r., *Constantin Film Verleih*, C-264/19, EU:C:2020:542, pkt 37, 38 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 121 Jeśli chodzi bowiem o dane dotyczące tożsamości cywilnej użytkowników środków łączności elektronicznej, dane te same w sobie nie pozwalają zazwyczaj na poznanie daty, godziny, czasu trwania i odbiorców wykonywanych połączeń ani też miejsc, w których połączenia te się odbyły, lub ich częstotliwości z określonymi osobami w danym okresie, a więc nie dostarczają one, poza

danymi kontaktowymi tych użytkowników, takimi jak ich tożsamość cywilna i adresy, żadnych informacji dotyczących rozpatrywanych połączeń, a w konsekwencji – ich życia prywatnego. A zatem ingerencji, jaką pociąga za sobą środek dotyczący tych danych, nie można co do zasady uważać za poważną [zob. podobnie wyrok z dnia 2 marca 2021 r., Prokuratuur (warunki dostępu do danych dotyczących łączności elektronicznej), C-746/18, EU:C:2021:152, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 122 Niemniej jednak w sprawie w postępowaniu głównym żądanie udzielenia informacji skierowane przez Mircom zakłada, że Telenet dokonuje przyporządkowania pomiędzy dynamicznymi adresami IP zarejestrowanymi dla Mircomu i takimi adresami przypisanymi przez Telenet tym użytkownikom, dzięki którym to adresom użytkownicy ci łączyli się z rozpatrywaną siecią równorzędnej (peer-to-peer).
- 123 Jak więc wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 113 niniejszego wyroku, żądanie takie dotyczy przetwarzania danych o ruchu. Prawo do ochrony danych osobowych, przysługujące podmiotom wskazanym w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2004/48, stanowi część przysługującego każdemu prawa do ochrony dotyczących go danych osobowych, co gwarantują art. 8 karty oraz RODO, uściślone i uzupełnione w dyrektywą 2002/58 (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, pkt 30).
- 124 Stosowanie środków przewidzianych w dyrektywie 2004/48 nie może bowiem negatywnie wpływać na RODO i dyrektywę 2002/58 (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, pkt 32).
- 125 W tym względzie Trybunał już orzekł, że art. 8 ust. 3 dyrektywy 2004/48 w związku z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 i art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46 nie stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwa członkowskie obowiązku przekazania prywatnym osobom trzecim danych osobowych, tak aby umożliwić im wnoszenie do sądów cywilnych powództw o naruszenie praw autorskich, lecz nie nakłada też na państwa zobowiązania do ustanowienia takiego obowiązku (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 kwietnia 2012 r., Bonnier Audio i in., C-461/10, EU:C:2012:219, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 4 maja 2017 r., Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, pkt 34).
- 126 Należy zaś stwierdzić, że podobnie jak art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46, ani art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO, ani art. 9 ust. 2 lit. f) tego rozporządzenia, choć mają bezpośrednie zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich na mocy art. 288 akapit drugi TFUE, nie nakładają na osobę trzecią, taką jak dostawca usług dostępu do Internetu, obowiązku podania do wiadomości osób prywatnych, jako odbiorców w rozumieniu art. 4 pkt 9 tego rozporządzenia, danych osobowych, tak aby umożliwić im wnoszenie do sądów cywilnych powództw o naruszenie praw autorskich, lecz ogranicza się do kwestii zgodności z prawem przetwarzania dokonywanego przez samego administratora lub „stronę trzecią” w rozumieniu art. 4 pkt 10 tego rozporządzenia.
- 127 Dostawca usług dostępu do Internetu, taki jak Telenet, może zostać zobowiązany do dokonania takiego podania do wiadomości wyłącznie na podstawie środka, o którym mowa w art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 i który ogranicza zakres praw i obowiązków przewidzianych w szczególności w art. 5 i 6 tej dyrektywy.
- 128 Ponieważ postanowienie odsyłające nie zawiera żadnej informacji w tym względzie, sąd odsyłający powinien sprawdzić podstawę prawną zarówno zatrzymywania przez Telenet adresów IP, których podania do wiadomości zażądał Mircom, jak i ewentualnego dostępu Mircomu do tych adresów.

- 129 Zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy 2002/58 zatrzymywanie adresów IP przez dostawców usług łączności elektronicznej na czas dłuższy niż czas, na który zostały one przydzielone, nie wydaje się bowiem co do zasady konieczne do celów naliczania opłat za rozpatrywane usługi, w związku z czym wykrywanie przestępstw popełnionych w Internecie może z tego względu okazać się niemożliwe bez posłużenia się środkiem ustawodawczym na podstawie art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 (zob. podobnie wyrok z dnia 6 października 2020 r., *La Quadrature du Net i in.*, C-511/18, C-512/18 i C-520/18, EU:C:2020:791, pkt 154).
- 130 Jak podniósł w istocie rzecznik generalny w pkt 104 opinii, gdyby zatrzymywanie adresów IP na podstawie takiego środka ustawowego, a w każdym razie ich używanie do celów innych niż te uznane za uprawnione w wyroku z dnia 6 października 2020 r., *La Quadrature du Net i in.* (C-511/18, C-512/18 i C-520/18, EU:C:2020:791), należało uznać za sprzecznie z prawem Unii, podniesione w postępowaniu głównym żądanie udzielenia informacji stałoby się bezprzedmiotowe.
- 131 Gdyby z ustaleń dokonanych przez sąd odsyłający miało wynikać, że istnieją krajowe środki ustawodawcze w rozumieniu art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, które ograniczają zakres stosowania zasad ustanowionych w art. 5 i 6 tej dyrektywy i które mogłyby być użytecznie zastosowane w niniejszej sprawie, i przy założeniu, że na podstawie elementów wykładni przedstawionych przez Trybunał we wszystkich poprzednich punktach niniejszego wyroku okazałoby się, że Mircomowi przysługuje legitymacja procesowa i że skierowane przezeń żądanie udzielenia informacji jest uzasadnione, proporcjonalne i nie ma znamion nadużycia, należałoby uznać, że wspomniane wyżej operacje przetwarzania danych są zgodne z prawem w rozumieniu RODO.
- 132 Mając na względzie powyższe rozważania, na pytania trzecie i czwarte należy odpowiedzieć, że art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO w związku z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on co do zasady ani systematycznej rejestracji przez podmiot praw własności intelektualnej oraz dla niego przez osobę trzecią adresów IP użytkowników sieci równorzędnych (peer-to-peer), których łączy internetowe miały być wykorzystywane do działań naruszających prawa własności intelektualnej, ani udostępnieniu temu podmiotowi praw własności intelektualnej czy też osobie trzeciej nazwisk i adresów pocztowych tych użytkowników celem wniesienia do sądu cywilnego powództwa o odszkodowanie za szkodę, jaka miała zostać wyrządzona przez tych użytkowników, pod warunkiem jednak, że żądania i wnioski kierowane w tym względzie przez ten podmiot czy też osobę trzecią są uzasadnione, proporcjonalne i nie mają znamion nadużycia oraz znajdują podstawę prawną w krajowym środku ustawodawczym w rozumieniu art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, który ogranicza zakres zastosowania zasad ustanowionych w art. 5 i 6 tej dyrektywy.

W przedmiocie kosztów

- 133 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

- 1) Artykuł 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że podawaniem do publicznej wiadomości w rozumieniu tego przepisu jest zamieszczanie z urządzenia końcowego użytkownika sieci równorzędnej (peer-to-peer), na urządzeniu końcowym innych użytkowników tej sieci, uprzednio pobranych przez tego użytkownika segmentów pliku medialnego zawierającego chroniony utwór, choć te pobrane segmenty nadają się jako takie do wykorzystania dopiero po osiągnięciu pewnego określonego w procentach minimum ilościowego. Bez znaczenia jest przy tym to, że ze względu na konfigurację oprogramowania do wymiany plików BitTorrent client zamieszczanie to odbywa się automatycznie w sytuacji, gdy użytkownik zarejestrował to oprogramowanie na urządzeniu końcowym, z którego dokonywane jest to zamieszczanie, udzielając zgody na jego stosowanie po należytych poinformowaniu go o jego właściwościach.
- 2) Dyrektywę 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że podmiot, który stał się w drodze umowy podmiotem pewnych praw własności intelektualnej, jednak sam ich nie wykonuje, lecz ogranicza się do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od podmiotów, które w jego ocenie naruszają te prawa, może co do zasady skorzystać ze środków, procedur i środków naprawczych przewidzianych w rozdziale II tej dyrektywy, chyba że na mocy ustanowionego w art. 3 ust. 2 tej dyrektywy ogólnego obowiązku i po przeprowadzeniu całościowego i szczegółowego badania zostanie stwierdzone, że żądanie ich zastosowania ma znamiona nadużycia prawa. W szczególności, jeśli chodzi o żądanie udzielenia informacji skierowane na podstawie art. 8 tej dyrektywy, należy je również odrzucić wówczas, gdy jest ono nieuzasadnione lub nieproporcjonalne, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

- 3) Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) w związku z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on co do zasady ani systematycznej rejestracji przez podmiot praw własności intelektualnej oraz dla niego przez osobę trzecią adresów IP użytkowników sieci równorzędnych (peer-to-peer), których łącza internetowe miały być wykorzystywane do działań naruszających prawa własności intelektualnej, ani udostępnieniu temu podmiotowi praw własności intelektualnej czy też osobie trzeciej nazwisk i adresów pocztowych tych użytkowników celem wniesienia do sądu cywilnego powództwa o odszkodowanie za szkodę, jaka miała zostać wyrządzona przez tych użytkowników, pod warunkiem jednak, że żądania i wnioski kierowane w tym względzie przez ten podmiot czy też osobę trzecią są uzasadnione, proporcjonalne i nie mają znamion nadużycia oraz znajdują podstawę prawną w krajowym środtku ustawodawczym w rozumieniu art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 zmienionej dyrektywą 2009/136, który ogranicza zakres zastosowania zasad ustanowionych w art. 5 i 6 tej dyrektywy po zmianach.

Podpisy